

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 11 april 2008 in zaak nr. 07/18755 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris), voor zover thans van belang, het door I (hierna: de vreemdeling) gemaakte bezwaar tegen de aanzegging tot legesbetaling ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 april 2008, verzonden op 15 april 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd voor zover het de aanzegging tot legesbetaling betreft en bepaald dat de staatssecretaris in zoverre een nieuw besluit op bezwaar neemt, met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. De Afdeling overweegt ambtshalve het volgende.

2.1.1. De verplichting voor de vreemdeling om voor het in behandeling nemen van haar aanvraag leges te voldoen, volgt uit artikel 24, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) gelezen in samenhang met artikel 3.34g van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (hierna: het VV 2000).

Gelet op deze rechtstreeks uit de wet voortvloeiende op de vreemdeling rustende verplichting om het in het VV 2000 bepaalde bedrag aan leges te voldoen, is de aanzegging niet gericht op enig rechtsgevolg en kan derhalve niet worden aangemerkt als besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht. Aangezien bezwaren tegen de legesheffing naar voren kunnen worden gebracht in het kader van het besluit op de aanvraag tot het verlenen van de gevraagde verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd dan wel in het kader van een verzoek om restitutie, is de aanzegging evenmin een handeling in de zin van artikel 72, derde lid, van de Vw 2000.

2.1.2. Uit het vorenstaande vloeit voort dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de aanzegging als een voor bezwaar vatbare beslissing kan worden aangemerkt.

2.2. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 4 april 2007 van de staatssecretaris alsnog gegrond verklaren.

Dat besluit komt eveneens voor vernietiging in aanmerking, voor zover daarbij het bezwaar gericht tegen de aanzegging tot betaling van de voor de aanvraag verschuldigde leges, ongegrond is verklaard. Het bezwaar wordt, gezien hetgeen in 2.1.1. is overwogen, niet-ontvankelijk verklaard. De Afdeling zal op na te melden wijze zelf in de zaak voorzien en bepalen dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van het besluit van 4 april 2007.

2.3. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 11 april 2008 in zaak nr. 07/18755;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 4 april 2007, kenmerk 9405-17-0466, voor zover daarbij het bezwaar tegen de aanzegging tot betaling van de voor de aanvraag verschuldigde leges ongegrond is verklaard;
- V. verklaart dat bezwaar niet-ontvankelijk en bepaalt dat deze uitspraak in zoverre in de plaats treedt van dat besluit;
- VI. veroordeelt de staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 966,00 (zegge: negenhonderdzesenzestig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald;
- VII. gelast dat de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van € 143,00 (zegge: honderddrieënveertig euro) voor de behandeling van het beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

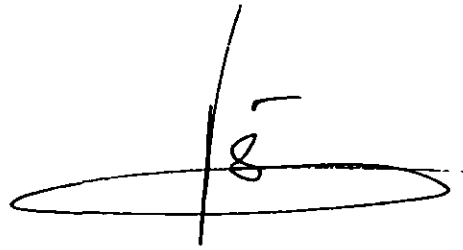
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 april 2009

91-553.

Verzonden: 29 april 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line descends from the top of the loop, passing through its center. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles a lowercase 'e' or a similar character.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 07/18755

V-nr:

inzake: geboren op van Thaise nationaliteit, wonende te
eiseres,
gemachtigde: mr. W.P.C. de Vries, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. C.M. Lindeboom, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 14 september 2006 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot verlening van een "EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen als bedoeld in artikel 8 van de Richtlijn 2003/109/EG" (Pb 2004 L 16, hierna: de Richtlijn). Bij brief van 30 oktober 2006 heeft verweerder de ontvangst van de aanvraag van 14 september 2006 bevestigd en verzocht de verschuldigde leges te voldoen. Bij brief van 9 november 2006 heeft eiseres bezwaar gemaakt tegen het uitblijven van een beslissing op deze aanvraag en tegen het besluit tot heffing van de leges. Bij brief van 12 januari 2007 heeft eiseres, in de procedure tot verlening van een verblijfsvergunning, beroep ingesteld tegen het niet tijdig beslissen op bezwaar. Bij uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 8 maart 2007 (AWB 07/2241) is dit beroep gegrond verklaard, het met een besluit gelijkgestelde niet tijdig nemen van een besluit vernietigd, en is bepaald dat verweerder binnen zes weken na de datum van verzending van deze uitspraak een besluit op bezwaar dient te nemen.
2. Het bezwaar is bij besluit van 4 april 2007 gedeeltelijk gegrond verklaard. Aan eiseres is een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 van de Vw 2000 met de aantekening "EG-langdurig ingezetene" verleend. Het bezwaar, voor zover gericht tegen het heffen van leges, is ongegrond verklaard.
3. Tegen dit laatste besluit heeft eiseres op 1 mei 2007 beroep bij de rechtbank ingesteld.
4. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 11 december 2007. Eiseres is aldaar vertegenwoordigd door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.
5. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. OVERWEGINGEN

1. Ingevolge artikel 8, tweede lid, van de Richtlijn verstrekken de lidstaten aan langdurig ingezetenen een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen.

2. Ingevolge artikel 21, eerste lid en aanhef, van de Vw 2000, zoals dat geldt vanaf 1 december 2006, kan, ter uitvoering van artikel 8, tweede lid, van de Richtlijn de aanvraag tot het verlenen of wijzigen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 van de Vw 2000 slechts worden afgewezen in de onder a. tot en met k. van dat artikellid genoemde gevallen.

3. Verweerder stelt zich op het standpunt dat er terecht leges geheven zijn. De Richtlijn waar eiseres zich op beroept, bevat geen verbod tot het heffen van leges. Evenmin is daarin een kader gesteld waarbinnen de legesheffing beperkt zou moeten blijven. Wel is een grondslag in nationale regelgeving vereist, die kan worden gevonden in de artikelen 3.34g van het Voorschrift Vreemdelingen (VV), dat zijn grondslag vindt in artikel 24, van de Vw 2000. Een aanvraag als de onderhavige wordt aangemerkt als een aanvraag tot het verlenen of wijzigen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd. Gelet daarop is het bedrag van € 201,- niet bovenmatig hoog, noch vormt het een beletsel voor het verkrijgen van de gevraagde status. Als aan de voorwaarden wordt voldaan, wordt een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd verleend met de aantekening "EG-langdurig ingezetene", als bedoeld in artikel 8 van de Richtlijn.

Voor zover eiseres stelt door het WBV 2006/31 in een nadeliger positie te zijn gebracht, welke stelling niet is onderbouwd, merkt verweerder op dat hoewel dit WBV dateert van na de aanvraag, de wettelijke basis voor het heffen van de leges ten tijde van de aanvraag al was gegeven.

Gelet op het voorgaande is op grond van artikel 7:3 en onder b, van de Awb afgezien van horen. Ter zitting heeft verweerder zich voorts nog op het standpunt gesteld dat de brief van 30 oktober 2006, waarin is verzocht om leges te betalen voor de aanvraag tot verlening van de onder I.1 genoemde verblijfsvergunning, niet valt aan te merken als een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Verweerder verzoekt de rechtbank derhalve het beroep gegrond te verklaren en het bezwaar alsnog niet-ontvankelijk te verklaren.

4. Eiseres heeft - zakelijk weergegeven – aangevoerd dat de Richtlijn niet voorziet in een grondslag voor legesheffing. Het oorspronkelijke voorstel voorzag daar wel in, maar deze bepaling is tijdens de onderhandelingen geschrapt. Anders dan verweerder meent, heeft eiseres geen verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd aangevraagd, maar een verblijfsvergunning op grond van artikel 8 van de Richtlijn. De Nederlandse Staat heeft verzuimd de Richtlijn tijdig te implementeren. Dit had moeten op 23 januari 2006. Daarom was verweerder na indiening van de aanvraag gehouden de aanvraag te behandelen op basis van het toen geldende recht en kon eiseres zich op 14 september 2006 direct beroepen op de Richtlijn. Op die datum bevatte het Nederlandse recht geen voorschrift op grond waarvan leges voor aanvragen als de onderhavige verschuldigd waren. De heffing van het bedrag van € 201,- is gebaseerd op de op 3 oktober 2006 in de Staatscourant gepubliceerde en twee dagen later in werking getreden wijziging van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: Vc 2000), die is tot stand gebracht via WBV 2006/31. Die wijziging is, gelet op artikel 3.103 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000), niet van toepassing op de aanvraag van eiseres nu die dateert van voor die datum. Daarbij is het WBV een beleidsregel en niet, zoals is vereist, een wettelijke regeling.

Zo de Richtlijn legesheffing toelaat mag het bedrag niet hoger zijn dan de kosten die voor soortgelijke documenten aan de eigen burgers in rekening worden gebracht oftewel niet hoger dan artikel 3.34h van het VV toelaat.

Gelet op het voorgaande had eiser op het bezwaar gehoord dienen te worden.

De rechtbank overweegt als volgt.

5. De rechtbank stelt vast dat verweerder bij de onder I.1 genoemde brief van 30 oktober 2006 eiseres heeft verzocht om leges voor de onderhavige aanvraag te voldoen. Deze schriftelijke aanzegging tot

betaling acht de rechtbank een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb. De aanzegging is gedaan door een bestuursorgaan. Zij is voorts gericht op rechtsgevolg. Indien de leges voor een aanvraag als de onderhavige niet worden betaald dan zou verweerder verplicht zijn geweest de aanvraag op de voet van het bepaalde in artikel 24, tweede lid, van de Vw 2000 niet in behandeling te nemen. Verweerder heeft het bezwaar dan ook terecht ontvankelijk verklaard en daarop beslist. De rechtbank is voorts bevoegd om over het daartegen ingestelde beroep te oordelen.

6. De rechtbank stelt vast dat eiser een aanvraag om een "EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen als bedoeld in artikel 8 van de Richtlijn 2003/109/ EG" heeft ingediend.

5. Niet in geschil is dat verweerder de Richtlijn ten tijde van de indiening van de onderhavige aanvraag niet geïmplementeerd had in de nationale regelgeving, noch dat verweerder dat had moeten doen voor 23 januari 2006. De implementatiewetgeving is eerst, bij wet van 23 november 2006, per 1 december 2006 (Staatsblad 2006, 584) in werking getreden.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen kunnen particulieren zich voor de nationale rechter tegenover een lidstaat op bepalingen van een richtlijn beroepen in die gevallen waarin a) die bepalingen inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn en b) wanneer de lidstaat hetzij heeft verzuimd de richtlijn binnen de termijn in nationaal recht om te zetten, hetzij dit op onjuiste wijze heeft gedaan.

Naar het oordeel van de rechtbank voldoen de in het geding zijnde bepalingen van de Richtlijn aan deze criteria, zodat eiser bij aanvraag van 14 september 2006 hier een beroep op kon doen.

6. De rechtbank stelt vervolgens vast dat de Richtlijn geen bepalingen bevat omtrent het heffen van leges voor de onderhavige aanvraag. Anders dan eiseres meent, volgt hier naar het oordeel van de rechtbank evenwel niet uit dat het de lidstaten verboden zou zijn om leges te heffen. Een dergelijk verbod is in de Richtlijn niet te vinden. Dat de bevoegdheid tot het heffen van leges voor een aanvraag als de onderhavige aan de nationaalrechtelijke bevoegdheid van de lidstaten is overgelaten, kan voorts ook worden afgeleid uit overweging 10 van de preambule bij de Richtlijn. Deze overweging vermeldt dat procedurevoorschriften dienen te worden vastgesteld voor het onderzoeken van de aanvraag voor de status van langdurig ingezetene.

Anders dan eiser stelt, kan het feit dat het oorspronkelijke voorstel voor de Richtlijn juist wel een bepaling over het heffen van leges bevatte en deze bepaling in de definitieve versie niet meer is opgenomen, aan het voorgaande niet afdoen. Artikel 9, derde lid, van de oorspronkelijke tekst luidde op dit punt "De EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen wordt gratis verstrekt of tegen betaling van een bedrag dat niet hoger is dan de rechten van heffingen die van de eigen onderdanen worden verlangd voor de afgifte van een identiteitskaart". Indien, zoals eiser stelt, het in een richtlijn niet benoemen van de mogelijkheid tot het heffen van leges per definitie betekent dat het de lidstaten verboden zou zijn om leges te heffen, dan zou het gedeelte "wordt gratis verstrekt" een zinledige toevoeging zijn. Bovendien volgt uit de onderhandelingen voorafgaand aan de definitieve tekst van de Richtlijn dat door het merendeel van de lidstaten op enig moment overeenstemming was bereikt om de verblijfsvergunning kosteloos dan wel tegen betaling van de reële administratieve kosten te verstrekken (Raadsdocument 6424/03 van 18 februari 2003, p. 11, noot 2). Twee lidstaten, waaronder Nederland, konden zich in dit voorstel niet vinden. Niet staat vermeld dat deze twee lidstaten het voorstel niet ondersteunden omdat zij bezwaar hadden tegen het feit dat leges geheven zouden kunnen worden.

7. Op grond van artikel 104 van de Grondwet worden andere heffingen van het Rijk dan belastingen bij de wet geregeld. Ingevolge artikel 3.103 van het Vb 2000 dient de aanvraag te worden getoetst aan het recht dat gold op het tijdstip waarop de aanvraag is ontvangen, tenzij uit de wet anders voortvloeit of het recht dat geldt op het tijdstip waarop de beschikking wordt gegeven, voor de vreemdeling gunstiger is.

8. Vaststaat dat de Richtlijn ten tijde van de onderhavige aanvraag, alhoewel de datum daartoe reeds was verstreken, nog niet was geïmplementeerd. Dit betekent dat ten tijde van de aanvraag de

verzochte verblijfsvergunning enkel kon worden verstrekt op grond van de Richtlijn zelf en niet op grond van een bepaling in de nationale wet. Dit betekent eveneens dat er ten tijde van de aanvraag geen wettelijke basis bestond voor het heffen van leges. Dat verweerder wat betreft de behandeling van de aanvraag aansluiting heeft gezocht bij de bepalingen omtrent de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 20 van de Vw 2000, kan daaraan niet afdoen. Deze handelwijze was immers gebaseerd op beleid van verweerder en niet op de wet.

9. Het beroep is dan ook gegrond. Het bestreden besluit komt, voorzover het betreft de legesheffing, voor vernietiging in aanmerking wegens strijd met het recht. Derhalve zal het beroep gegrond worden verklaard, het bestreden besluit worden vernietigd en bepaald worden dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

10. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,-- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, waarde per punt € 322,--, wegingsfactor 1).

11. Op grond van het bepaalde in artikel 8:74 van de Awb wijst de rechtbank de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht.

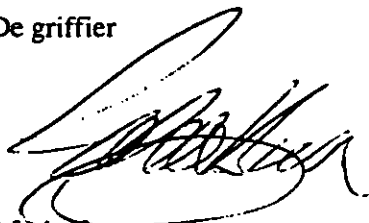
IV . BESLISSING

De rechtbank

1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt het bestreden besluit;
3. bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;
4. veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 644 ,-- (zegge: zeshonderd en vierenveertig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier];
5. wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht ad € 143,-- (zegge: honderd en drieënveertig euro).

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.H.G. Odink, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. E.M. de Buur, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 11 april 2008.

De griffier

Afschrift verzonden op: 15 APR 2008

De voorzitter

Conc:RO/EB

Coll:AS

D:B

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

I

Postadres: Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Bezoekadres
Bordewijk 82
2581 XR Den Haag
Telefoon 070 3705801
Fax 070 3706634

Onderdeel

Proces Procesvertegenwoordiging

Contactpersoon

Vesdging Den Haag

Doorkiesnummer(s)

Mr. W.S. Leenders

Datum

070 77949 67

Oms kenmerk

9 mei 2008

Uw kenmerk

9405.17.0466

Bijlage(n)

2

Onderwerp

Hoger beroep Staatssecretaris van Justitie alsmede verzoek om een
voorlopige voorziening

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 9 MEI 2008	
ZAAKNR. 200803390	
AAN: ✓	
BEHANDELD DD:	PAR:

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam, van 11 april 2008, verzonden op 15 april 2008 met kenmerk AWB 07/16755.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Staatssecretaris gehouden binnen zes weken na de datum waarop de uitspraak is verzonden - 15 april 2008 - een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak.

Nu de Staatssecretaris zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Staatssecretaris geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beaist.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend

E.P.P. Scheers, procesvertegenwoordiger

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
- 9 MEI 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DO:	PAR:

Hoger beroepsschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage
appellant
gemachtigde: mr. E.T.P. Scheers
ambtenaar ten departement

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam
van 11 april 2008
met kenmerk 07/18755

Inzake:

met IND-kenmerk 9405.17.0468
aan te duiden als verweerder
gemachtigde: mr. W.P.C. de Vries
advocaat te Amsterdam

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bardewijklaan 82
2581 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr W.S. Leenders
070-778 4857

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie (hierna: de Staatssecretaris) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam, van 11 april 2008, verzonden op 15 april 2008, met kenmerk AWB 07/18755 (*bijlage 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen het besluit van 4 april 2007, waarbij het bezwaar van 9 november 2006 gedeeltelijk gegrond is verklaard, een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 van de Vreemdelingenwet 2000 met de aantekening "EG-langdurig ingezetene" is verleend en voor zover gericht tegen het heffen van leges ongegrond is verklaard, gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om binnen een termijn van zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1 (verder: verweerder) heeft op 14 september 2006 een aanvraag ingediend tot verlening van een "EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen als bedoeld in artikel 8 van de Richtlijn 2003/109/EG" (hierna: de Richtlijn). Bij brief van 30 oktober 2006 heeft de Staatssecretaris de ontvangst van de aanvraag bevestigd en verzocht de verschuldigde leges te voldoen.
- 2.2 Bij brief van 9 november 2006 heeft verweerder bezwaar gemaakt tegen het besluit tot heffing van de leges alsmede tegen het niet tijdig beslissen op voornoemde aanvraag.
- 2.3 Dit bezwaar is bij besluit van 4 april 2007 gedeeltelijk gegrond verklaard. Aan verweerder is een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 van de Vreemdelingenwet 2000 met de aantekening "EG-langdurig ingezetene" verleend en is het bezwaar voor zover gericht tegen het heffen van leges ongegrond verklaard.
- 2.2 Het door verweerder tegen dit besluit ingestelde beroep is bij uitspraak van 11 april 2008 gegrond verklaard, waarbij is bepaald dat een nieuw besluit genomen dient te worden.

3. Standpunt van de Staatssecretaris

- 3.1 De Staatssecretaris wijst erop dat in een vergelijkbare zaak door de Staatssecretaris hoger beroep is ingesteld. Het betreft het hoger beroep van 26 maart 2008 gericht tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 20 februari 2008 (AWB 07/26522), verzonden op 27 februari 2008.
- 3.2 De Staatssecretaris heeft één grief tegen de bestreden uitspraak.

Grief

Waar hier de Staatssecretaris wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen eerder bewindspersonen voor Vreemdelingenzaken.

- 3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging II. 8 op de pagina's 3 en 4 van de bestreden uitspraak:

"(...)Dit betekent dat ten tijde van de aanvraag de verzochte verblijfsvergunning enkel kan worden verstrekt op grond van de Richtlijn zelf en niet op grond van een bepaling in de nationale wet. Dit betekent eveneens dat er ten tijde van de aanvraag geen wettelijke basis bestond voor het heffen van leges. Dat verweerder wat betreft de behandeling van de aanvraag aansluiting heeft gezocht bij de bepalingen omtrent de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 20 van de Vw 2000, kan daaraan niet afdoen. Deze handelwijze was immers gebaseerd op beleid van verweerder en niet op de wet."

- 3.4 Op de hiervoor genoemde en bestreden overweging van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen II.9, 10 en 11 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grief

- 4.1 Ingevolge artikel 27 van Richtlijn 2003/109/EG betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen van 25 november 2003 – nader te noemen de Richtlijn – verstreek de implementatietermijn op 23 januari 2006. Tussen partijen is niet in geschil dat deze termijn niet is gehaald. Het wetsvoorstel tot wijziging van de Vw 2000 ter implementatie van de Richtlijn is eerst per 1 december 2006 in werking getreden (Srb. 2006, 584). Ook het Vb 2000 is per 1 december 2006 gewijzigd in verband met de implementatie van de Richtlijn (Srb. 2006, 585). Het Voorschrift Vreemdelingen 2000 (VV 2000) tenslotte is per 18 januari 2007 gewijzigd (Stcrt. 16 januari 2007, nr. 11, pag. 6).

De implementatie van de Richtlijn heeft niet geleid tot de introductie van een nieuwe verblijfstitel. De implicaties van de Richtlijn zijn ingebed in het nationale wettelijke stelsel van verblijfsvergunningen. De reeds voor de implementatie bestaande verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 20 Vw 2000 is het vehikel waarmee de status van langdurig ingezetene in de zin van de Richtlijn kan worden verkregen. Uit geen enkele bepaling van de Richtlijn is af te leiden dat de Richtlijn noopt tot introductie van een nieuwe, afzonderlijke verblijfsvergunning.

Reeds ten tijde van de aanvraag van verweerder, welke aanvraag is aangemerkt als een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd ex artikel 20 Vw 2000, voorzag artikel 3:34 g VV 2000 in een grondslag voor legesheffing. Ter zake van de afdoening van een

aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning ex artikel 20 Vw 2000 is de vreemdeling een bedrag van € 201 verschuldigd.

Bij de implementatie van de richtlijn is onder ogen gezien dat zich ook de situatie kan voordoen dat een vreemdeling die reeds in het bezit is van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd waaruit niet blijkt dat hij de status van langdurig ingezetene in de zin van de Richtlijn bezit, die status alsnog zal willen verkrijgen. In WBV 2006/31 is bepaald dat een vreemdeling met die strekking een aanvraag tot het verlenen van de bestaande nationale verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd kan doen. Deze gang van zaken is niet in strijd met enige bepaling van de Richtlijn.

De wijziging per 18 januari 2007 van artikel 3.34 g lid 1 VV 2000 beoogt zeker te stellen dat ook in een situatie waarin de vreemdeling reeds beschikt over een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd waarin niet de status van langdurig ingezetene is vastgesteld de vreemdeling in het kader van de aanvraag ter verkrijging van die status leges verschuldigd is. De expliciete vermelding in artikel 3.34 g, lid 1 VV 2000 van de mogelijkheid van wijziging kan naar het oordeel van de staatssecretaris niet worden gezien als een uitbreiding van de legesheffinggrondslagen maar als een nuancering van een reeds bestaande grondslag. De wijziging van een bestaande verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd is in feite een species van de aanvraag tot verlening van een dergelijke verblijfsvergunning. Er zij op gewezen dat artikel 20, lid 2 Vw 2000 niet is gewijzigd. De verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd regulier wordt derhalve niet onder beperkingen verleend en aan de vergunning worden geen voorschriften verbonden.

Nu de zekerstelling dat ook de houder van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd waarin niet de status van langdurig ingezetene is vastgesteld in geval hij die vaststelling alsnog wenst leges verschuldigd is, niet is te beschouwen als de introductie van een nieuwe grondslag, heeft de rechtbank ten onrechte beslist dat een wettelijke grondslag voor legesheffing ontbrak.

Vgl.:

- Nota n.a.v. het verslag (TK, 2005-2006, 30 587, nr. 8, blz. 30):
"De persoon die in het bezit wil komen van een vergunning met de status van "langdurig ingezetene" zal leges moeten betalen, zo antwoord ik de leden van de VVD-fractie. Voorts doet de persoon die toekenning van de status wenst, een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd en ter afdoening daarvan zijn leges verschuldigd."

Vgl. ook:

- Memorie van antwoord (EK, 2006-2007, 30 567, C, blz. 1-2):
"Anders dan de leden van de PvdA-fractie menen, is voor het heffen van leges ter afdoening van een aanvraag tot het verlenen, verlengen of wijzigen van een verblijfsvergunning regulier geen grondslag in de richtlijn vereist. Bij gebreke daarvan berust immers de bevoegdheid tot legesheffing bij de lidstaten. Wel is een grondslag vereist in de nationale wetgeving. Artikel 3.34g Voorschrift Vreemdelingen 2000, op basis waarvan legesheffing plaatsvindt ter zake van de afdoening van de aanvraag tot het

verlenen van de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 20 Vreemdelingenwet 2000 – en daarmee de toekenning van de Europese status van langdudig ingezetene – vindt zijn grondslag in artikel 24, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000.”

- de toelichting op de wijziging van artikel 3.34 g (Stcrt. 16 januari 2007, nr. 11, pag. 6): “De leges ter zake van de afdoening van een aanvraag tot wijziging van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd zijn gelijk aan de leges ter zake van de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd. Er wordt immers aan dezelfde voorwaarden getoetst, namelijk de voorwaarden tot verlening van een zodanige verblijfsvergunning die bij of krachtens artikel 21 Vw 2000 worden gesteld.”

Concluderend wordt gesteld dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat er ten tijde van de aanvraag geen wettelijke basis bestond voor het heffen van leges.

Ten overvloede zij opgemerkt dat er vele aanvragen zijn van voor de wijziging van artikel 3.34g VV 2000, zodat het betrokken financieel belang niet one aanzienlijk is.

5. Conclusie

De Staatssecretaris van Justitie concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 4 april 2007 ingestelde beroep.

Den Haag, 9 mei 2008

Gemachtigde,

E.T.P. Scheers, Procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC DEN HAAG
telefoon 070 – 779 4950
telefax 070 – 779 4286